

Dertig en nog maagd

Ik ben een man van dertig jaar en nog maagd. Hoe ouder ik word, hoe meer ik me erom schaam. Ik zie neven, nichten en vrienden met hun partner knuffelen, stralen, zoenen, verliefd naar elkaar kijken... ik sta er vaak bij, glimlach, maar niet oprecht. Het liefst zou ik me omdraaien en weggaan. De wel en goede bedoelde vragen zijn het ergste. 'Wanneer breng je eens iemand mee?' of 'Je gaat toch niet eeuwig vrijgezel blijven?' Wat haat ik het om dit te moeten aanhoren. Die woorden laten me nog extra beseffen dat ik een zielige en eenzame man ben. En waarom eigenlijk?

Ik ben geboren met een vreemde penis. Mijn voorhuid zit strak zodat ik hem moeilijk naar achter kan trekken. Geregeld trek ik het naar achter, heel voorzichtig, maar het is pijnlijk en onaangenaam. Mijn ouders hebben er nooit geen woord over gezegd, ook niet toen ik een tiener was. Ik dacht dat het normaal was, tot ik oud genoeg was om te beseffen dat dit niet zo was. Een keer heb ik mijn vader erover aangesproken. Hij spoorde me fronsend aan om mijn moeder hierover aan te spreken. Daarna sprak ik mijn moeder erover aan, heel beschamend en onzeker. Zij wuifde het weg en zei dat ik nog te jong was om seks te hebben. Ik was toen zestien... Hierna heb ik er haar nooit meer iets over gevraagd of gezegd, net zoals mijn vader en ook anderen heb ik hier nooit mee lastig gevallen. Ik wist dat het niet normaal was, maar ik was te beschamend om erover te praten met vrienden of een arts. Ik liet het zo en ging verder met mijn leven. Als ik de nodige opwinding voelde da zocht ik een alternatief om me af te reageren, die vond ik in hout bewerking. Ik maakte graag stoelen en banken voor buiten. Het was een hobby, een uitlaatklep, een manier om de verleiding in mijn hoofd te negeren.

Zelfbevrediging was een hel! Het lukte enkel met glijmiddel en nog voelde het niet altijd prettig aan. Het kijken naar porno vond ik leuk en het wond me op, maar om de ontlading te voelen van het zien naar dit, kwam zelden voor. Klaarkomen ging moeilijk, omdat de onaangename voeling het overnam van het de fijne prikkeling.

Daten was niet aan mij besteed. Ik wist dat als ik zou beginnen daten, de seks ook zou komen en dan zou ik het hele verhaal moeten doen waarom ik liever geen seks wou. Dan kon ik niet, puur uit schaamte. Ik ben nochtans geen lelijke man, niet de knapste maar ook niet spuug lelijk. De aandacht van vrouwen was er, maar ik negeerde het. Op een bepaald moment in mijn leven maakte ik de mensen wijs dat ik op mannen viel, maar dat was helemaal niet waar. Het was de enige manier om vrouwen van me weg te houden en om anderen de nodige speculaties voor te zijn.

Tot ik Kaat leerde kennen. Ik ontmoette haar op een verjaardagfeest van een kameraad. We begonnen te kletsen en het klikte onmiddellijk. Aan haar manier van praten ondervond ik snel dat ze open-minded was. Op een of andere manier maakte dit iets in me los. We begonnen met elkaar te bellen te sms'en. Na onze tweede date vertelde ik haar wat mijn probleem was. Ik vertelde het met een klein hartje. Bang dat ze zou weggaan en me nooit meer wou zien, maar dat gebeurde niet. Ze toonde veel begrip en liet me voelen dat ze er voor me was. Kaat stelde zelf voor om samen met mij naar de arts te gaan. Ik was opgelucht en blij. Een knop in mijn hoofd maakte iets los en ik aarzelde niet om dit probleem aan te pakken. Samen met haar aan mijn zijde voelde ik me sterker.

Binnen enkele weken word ik geopereerd. De arts vertelde dat dit soort problemen vaker voorkwamen en dat dit op te lossen voel met een kleine operatie. Zo simpel was het! Ik verwijt mijn

ouders niets, maar hadden ze dit niet onder stoelen of banken gehouden dan had ik niet zolang met dit probleem door het leven moeten gaan.

Het schaamte gevoel is nog niet helemaal weg, maar ik hoop dat gevoel zal verdwijnen zodra de operatie gelukt is. Ik bekijk het alvast positief. Met bang hart, maar met Kaat aan mijn zijde, komt dit wel goed.

A. Lilou